

**΄Ασπρίζει μέγας σοδατζής μικρούς τε και μεγάλους
και τους Γρουπνησιώτηδες και τους Κουτσοπετάλους.**

΄Αφθονα λόγων πλούτη,
που λές: μα τείνα τοῦτοι;
λόγοι τρανοί σ'τὴ φτάνεια.

΄Ανορθωτῶν ἀγῶνες
κι' Ἀνορθωτῶν εἰκόνες,
πῶναι γιὰ φιγουρίνα.

΄Ιτε πρὸς τὸν ἀγῶνα
κι' ἐλεύθεροι και δούλοι...
πατρίς Ἑλλάς ἀγάλλου.

Κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα
σταμάτα τοῦ Στρατοῦλη
και τοῦ Κουτσοπετάλου.

Πολλοὶ πεταλωμένοι
κι' ἄγκυραι φορτωμένοι
και ζαχαρένους σβώλους.

Φωνάζουν στὸν Κρητικὰ:
μ' αὐτὰ και μόνον νίκα
τοῦς ἐλλοχῶντας θλους.

Στόματ' ἄβρά
φωναζῶν βρά,
πέφτει μὲ τράκα.

Κι' ἄλλοι βροντοῦν
κι' ἀνταπαντοῦν:
φουφου λὰ βράκα.

Τὶ Βέ, τί Ρά
και τὰ μωρά...
τί πολιτεία!

Κρασιά, κεράσματα,
λαοῦ ξεράσματα,
λαοῦ ναυτία.

**Κι' ὁ Περικλῆς γεραίρει
τὴν νίκην τοῦ Λευτέρου.**

Τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν ὀμνήσει' ἐν ὀργάνοις,
ἰπάμενεν ἐν μνηλώταις, μὲ κι' ἐν ἀεροπλάνοις.

΄Ηχουν μεγαλονάρια κι' ἐμένα τοῦ τρελλοῦ,
μ' αὐτὸν τὸν Βέ' ζαλίστηκα, μ' αὐτὴν τὴν Βρά τὰ χάνω...
ἐδῶ μιλῶσε κι' ἔξαφνα τὸν ἐβλεπε ἄλλου,
που λές πῶς ἐταξείδουε μίσα σ' ἀεροπλάνο.

Τὸν ἴδανε τὸν Κρητικὸ, τὸν Λυτρωτὴ τὸν πάνυ;
τὸν ἴδανε, τὸν ἴδανε στὴς Ἐμπλιανῆς τὸ χάνω...
Γι' αὐτὸν βροῦσαν πίπιες, φλογέρας και νταούλια,
και τοῦσφραζαν λεβιθητῆδες ἀρνιά και κοποπούλια.

Γιὰ τοῦτον φέσταις δυνατὰς και χαλασμοῦ μεγάλου,
κι' ὁ πρὶν ληστοφυγῶδικος, ὁ κύριος Καπράλος,
αὐγὰ κι' ἔλγαις προσφέρει
στὸν καπετὰν Λευτέρη.

Κι' ἐγὼ στῆς Ἀνορθώσεως τὸ γόητρον ὑπάικων
πῶς ἦθην ἐκ βαθεῶν
ἢ γῆ τῶν ἡμιθέων
νὰ δῆ και τὴν Ἀνόρθωσιν τῶν ληστοφυγῶδικων.

Ὁ κληθεὶς και Καζινάρχης σ' ἀράωσε σπουδαία κῆρα
κι' ἔκανε τοῦς ἄλλους θλους νὰ μὴν πιάσουν μπρὸς τοῦ μαζάκι.
Κι' ἂν γι' αὐτὸν σημαϊαίς μαύραις ἐκμμάτισαν στὰς ἀβρας
ἐμαυρίσθησαν ἀπόνοιοι οἱ σηκώσαντες τὰς μαύρας.

Ὁ Βέ παντοῦ κυριαρχεῖ... τὴν ἔπαθε κι' ὁ Ράλλαρ...
ὁ Βέ καββάλα σ' ἔλογα μὲ διαμάντια φάλαρα,
τὸν Βέ μὲ στίγους προσφώνει και τῶν Θεῶν ὁ Τάλλαρ...
κι' ὁ Βέ στὸς δρόμους βεβαίω πῶς θὰ κυλοῦν τὰ τάλλαρα.

Τρέχει μπῶλικος ὁ πλοῦτος κι' ἀπὸ στιχοῦργῶν μπατζάκια...
μὲ τὴν Βρά και μὲ τὸν Βέ
φώναζαν καμπόσα τζάκια:
ἰαταταϊάϊβαβαί!

Ὁ δικαίως σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπωνομασθεὶς Κομπόστας,
τροπαιοῦχος κατὰ πάντα,
ἔβγαλ' ἑκατὸν σαράντα
κι' ἐπὶ πλέον παντογῶστας.

Ψαῖει κορυφὰς ὀρέων
ἢ πανύμνητος πυγμῆ,
ἄπτεται τῶν ἀρουραίων
και φοροῦν αὐτοστιγμῆ!

"Απτεται και Πιερώτων
και σου βγαίνου Βουλευταί,
πράγμα, που και' σ'ονερό των
δέν θα τ'όβλεπαν ποτέ.

Πάσα Δύσις κατεπλάγη
μέ την νίκην του Δευτέρη,
τρέγουν πρός τόν μάγον μάγοι
κι' ό Λεβάντες τόν συγχαίρει.

Κι' ύσως γι' αυτόν τόν θριάμβον σ'όν σώστην τ'ης πατρίδος,
που γηραιόν παρελθόν έμπρός του καταραεί,
δοθή και τό παράσημον τό τ'ης περικνημίδος
καθώς τό π'ηρε κατ' αυτός κι' ό φίλος μας ό Γκρέυ.
Κι' έμεξέ σ'τ'ης Άνορθώσεως τά πλούτη να μαλλώνωμε
και τ'ης περικνημίδος μας τ'ης τρύπες να μπαλώνωμε.

Γιζ του γόντος τήν νίκην κλαίει τώρα χορεύς
τ'ης μαυρίλας ό χορός,
και χορεύου τουτοί κι' έλλοι
μές σ'τή μόρα τήν μεγάλην
τόν χορό τόν Πεντοζάλη.

"Εσκότισε τό φως του Βέ τους παλαιούς ήλιους,
κι' έστράφη τώρα πρός τόν Βέ κι' ή πότνια Πατρίς...
έχει κλεινούς Έμμανουήλ, με κι' Έμμανουηλίου,
Έμμανουήλ παμβασιλεύς παρ' τριαντατρεξ.

Πατρίδα, λαδέ
ασιδα και δόρυ,
κι' άφοδως προγούρι
μέ Βρά και με Βέ.

"Ανοίξατε πύλα τ'ης νέας Βουλ'ης,
εφρανόητε πάντες... ό μύσχος πολύς.
Τροχίστε και γλώσσα και κάθε καλέμι,
άπληστως τρυφάτε,
ή Τράπεζα γέμει
και πιάτε και φάτε.

"Ανω σ'όμην τ'ας καρδιάς, είπε κατακυκτικώς
μέσα' σ'τούς πολλούς του λόγου ό Κομπόστας ό γλυκός.
Ανω σ'όμην τ'ας καρδιάς, επανέλαβεν τά πλήθη,
και του Κρητικού τό ρήμα πανταχού δελαλήθη.

Μά κι' έγώ πολλάς άκούσας σοβαράς επαγγελίας
δλων τών άγορητών,
ανεβόησα σ'τό πλήθος: άνω σ'όμην τ'ας κοιλίας
μετά τών Άνορθωτών.

"Υπέρ τ'ης παραδαρμένης μη μ'ας καταλάβη κόρος,
και' σ'τους μέλλοντας πατέρας
θα φωνάζω διατόρωσ:
άνω σ'όμην τ'ας γαστέρας.

Ο Φασουλής σ'τόν Ράλλη πικρό τραγουδι φάλλει.

Βάστα, καίμενε Ράλλη, κι' αυτή τήν μαχαίρα...
και πώς να τήν βαστήξω, που να πολύ βαρειά.
Βάστα, καίμενε Ράλλη, κι' ό κόμος, που γει γινώσι,
γιζ τούτη σου τήν πικρά πικρά θα μετανοήσω.

"Επικράνθης, και γάρ δέν έχρισθης,
έπικράνθης, και γάρ έμαυρίσθης,
έπικράνθης, και γάρ ό Κρητικός
ήρε πάλιν θριάμβους και νίκας.

"Επικράνθης, και γάρ τό Κορόνι
κουκουβάγιας τό κλαίει και κουκοί,
έπικράνθης, και γάρ σε θαυμάσει
νέον φως καθενός Κρικουόκη.

"Επικράνθης, έπικράνθης... ποιάς τό π'ίστευε κι' αυτό
να μαυρίσουν τ'ης Άθήνας τό παιδί τό λατρευτό;
Ποιάς έπρόσμενε ποτέ να περάσουνε μπροστά του
δixως να συλλογισθόν να πολλά χαριματά του;

"Αλλάξαν και τά χωριά
μέ τά νέα καθεστώτα,
και τήν κάθε κουμπάρη
δέν ψηφίζουν σαν και πρώτα.

Μέ σ'τ'ην μαύρην καταγίδα
έμαυρίσθη παρ' έλπίδα
κι' ό φρουριός ό σούλης,
μέ και τόσο προσφιλή.

Μή λυπηθής κατάκαρδα γιζ τέτοια ξαφνικά
Ρωμαίικα κι' έγγώσια...
μή λησημονής σαν φρόνιμος και τό Αιτινικά:
σικ τράνσιτ μούντι γυλόρια.

Μή λυπηθής κατάκαρδα κι' άρχινα τόν χορό...
έμεινοι που μεσουρακνόν σ'όνου με τόν καιρό,
και πάλι λάμπουν έξαρνα και τους βαρουν βιολιά,
κι' όι τρέφοντες προκοιλιον μένου χωρίς κοιλιά.

Γέλασε, χρυσομάλλη...
μορφή καθως του Ράλλη
κι' αν έμαυρίσθη μένει
πολυαγαπημένη.

"Απόνας έμαυρίσθη σ' έκεινη τ'η άνάρα
κι' ό Νέγγος ό Φωκίον εν μέση πρωτευούση,
τοιγάρτοι δέν άζίζει και τουτος με πεντάρα
έμπρός σ' αυτό τών νέων φωστήρων τό λερούσι.

"Ενέσκυψε μεγάλης μαυρίλας συμφορά...
τί κρημα που δέν έγ'ηκε κι' Πίωπ εις τά Ψαρά.
Πλην έκλογη δέν ήτο, καθως έκεινος γράφει,
άλλ' είδος ναυμαχίας, και γιζ να καταχούση
έπρεπε ν'έχη μπρός του θώρακ' από χρυσάφι,
άλλωθως δέν εϊμπορούσε να καταναυμαχούση.

Πάει κι' αυτός... τί θριάμβοι, τί κλέη!..
πώς γιζ τόν Πίωπ κι' ό Κιλέαρχος έχάρη,
γιατι συγνέ Κοιλέαρχο τόν λείει
κι' όλο γιζ τήν κοιλιά του τόν πικάρει.

Τω Στρατηλάτη Κρητικώ τά νικητήρια
και τών έντος κι' εκτος συγχαρητήρια.
"Ανάδειξέ μες όλους διασημούς,
και νυν τό κράτος έχων άπρομαχήτων
λέγε σε μερικους Υπουργείσμου
πρός τό παρόν να τρύβου τό στομάχι των.